

Овом приликом доносимо неколико карактеристичних извода из српских медија поводом хапшења Ратка Младића. Верујемо да посебан коментар није потребан, а позивамо и читаоце да се уздрже од оних коментара које нећемо моћи да објавимо.

Веселин Симоновић: Коначно добра вест

Најбоља вест коју је “Блиц” објавио после 5. октобра 2000. године гласи: “Ухапшен Ратко Младић”.

Задрти комунистички пуковник из Крајине, лажни родољуб и сребренички касапин коначно је у затвору и грађани Србије нису више таоци Комадића, Дабића... њихових јатака у мантијама, професорским одорама и симпатизера из ксенофобичних странака. Правда је за родбину жртава, што је и најважније, овим делимично задовољена.

Десет година фиктивног трагања за Младићем грађани Србије платили су преко милијарду евра, колико смо изгубили огромним кашњењем у европским интеграцијама, плаћали су и срамотом што је свака политичка вуцибатина из света давала себи за право да нас проглашава геноцидним народом.

Председник Тадић је похвалио припаднике БИА и на индиректан начин људе од поверења из његовог најближег окружења. Дугују нам одговоре шта су радили последње три године и каква је улога осталих служби.

Добићемо, надамо се, и кандидатуру за чланство у ЕУ. Наградиће нас Европа за овај

чин, као што је то чинила и до сада иако су и они и ми знали да нисмо предалеко отишли у уређењу државе по цивилизованим европским стандардима.

Ова власт више нема никакав алиби за било какво кашњење у процесу приближавања Европској унији.

(Блиц, 26. 5. 2011)

Вељко Лалић: Распамећуј

За десет година расправа о Ратку Младићу чуо сам само један озбиљан аргумент зашто га не треба испоручити Хашком трибуналу - зато што је много крив! Ово ми је, пре неколико година, у припитом стању рекао један високо позиционирани пуковник војске, који је одлично познавао Младића, а у то време је седео на састанцима Генералштаба

И... То је стварно озбиљан аргумент! Јер, шта ћемо ако нас Младић оптужи у Хагу? А мој пуковник је сигуран да хоће, пошто је био у Сребреници, која данас још само Томиславу Николићу не буди сумњу у Младићеву кривицу. Не рачунам, наравно, гомилу примитиваца која не верује ни у аутентичност снимка „шкорпиона“...

Али, како се то нама уопште десило? Зашто је гомила Срба клицала Ратку Младићу, док је изнад Сарајева викао: „Распамећуј“? Зашто му кличе данас, тврдећи да не би било Срба у Босни да није било њега? Можда је са војног становишта то и нека истина, не знам. Али чињеница је да смо југ Србије војно сачували после 5. октобра за месец дана, а да никог нисмо „распаметили“!

Ваљда је и то нека чињеница. Или - резултат! Баш као што је резултат Р. Младића

упрљано српство у очима странаца од Велингтона до Охаја, унапред изгубљен косовски рат или сваког дана нека изгубљена челичана, „Старбакс“, карго центар или нешто друго.

Али, није ни то најбитније. Најважније је да се погледамо у огледало и прихватимо себе онакве какви смо. Да схватимо због чега нам се догодила Сребреница! Да видимо зашто то не могу да схвате српски националисти који поред Раткових стављају Милошевићеве и Дражине слике. Или комунисти који уместо Драже залепе Караџића... Или наше грађанско друштво које свој мундијализам баштини на масовним гробницама у Лисичијем потоку.

То је наш проблем. Национална контузија у којој смо дозволили да нас о историји, традицији, култури уче мали Младићи; галамџије и необразовани малограђани који нацији намећу своје мале ратове засноване на томе како да себи напуне џепове и плате музику више од других.

И зато пуковник, ипак, није био у праву. Треба да изручимо Младића. Поготово ако је, како он каже, много крив! Јер, шта год да се деси у Хагу, то неће да промени слику неког Норвежанина о нама, баш као што ни пресуда Готовини ништа није променила ни у Србији ни у Ирској. Ово је наша ствар. Тренутак да се погледамо у огледало. И питамо себе - зашто је то било. Због Ратка? Или због нас?

(Прес, 28. 5. 2011)

Небојша Спаић: Сусрет са злочинем

Шта сад? Изгубили смо кључно самооправдање: неће да нас приме док не ухапсимо Младића. Изненада схватамо да је тачно да све од нас зависи, што је осећај, некако, сличан оним кључним моментима у животу, кад се, рецимо, матурира, дипломира, венча или добије дете, кад се увиди да заиста свако ствара сопствену судбину. Тада се осети страх од тога – шта нас даље чека.

Овим поводом, чека нас пре свега да се суочимо са страхотом самог злочина. Младић је, доказано, руководио убијањем хиљада и хиљада људи. Ако би се узео званичан број, преко осам хиљада, кад би се њихова тела нанизала дужином, једно по једно, било би то четрнаест километара побијене деце, старца и заробљеника. И, не завањајмо се – рађено је то у наше име, а хапшење Младића доказ је да први пут ништа не прећуткујемо када кажемо да нас нико није питао хоћемо ли да те људе побију и да ли се са тиме слажемо.

Током оволиког чекања на вест да је ухапшен, објашњавали су нам колико је важно да „сарађујемо са Хашким трибуналом“, да од тога зависе европска будућност и паре, да смо сви таоци Младићевог кукавичлука што се не предаје, и све нешто тако, користољубиво, као да би било у реду што је направљен тај километарски низ масакрираних, само да нема тих лоших последица по нас. Зато, ако не схватимо размере ужаса који се у Сребреници догодио, без обзира на хапшење Младића, макар нас и примили у Европску унију, од тога ништа нећемо имати.

Ово је први корак – сада треба ићи даље. Ко га је и зашто штитио? како то да раније није био ухапшен? Који су то интереси различитих опскурних мрачњака што су га чували и стварали мит о њему, ко су ти људи који су онемогућавали проналажење одговорног за убиство свих тих људи и, нарочито, шта ће са њима даље бити. Да ли ће структура која га је ухапсила успети и са тиме да се обрачуна и да разбије зачарани круг паралелне моћи ратно-криминално-дебеовских структура? Да ли је било политичког калкулусања са хапшењем, темпирања времена и тренутка који би одговарао за овај или онај партијски циљ и лични интерес, ко није умео, могао и зашто није имао снаге да ово раније учини? Какво смо, на крају крајева, ми то друштво у коме је могуће да се такав злочинац крије више од деценију и по, кроз мрежу лажи и лажних обећања, саучесника, медијске наклоности многих, политичке подршке и, што је најгоре од свега, масовне патолошке психозе којој је, ево, требало шеснаест година да се сведе на ниво који омогућава тако једноставну ствар као што је хапшење оног неугледног деде, који толико подсећа на нацистичке злочинце испоручиване правди у дубокој старости.

Наравно, на та питања директног одговора неће бити. Уколико, међутим, хапшење

Младића буде почетак прихватања истинских вредности, од којих је прва суочавање са размерама страхоте коју је он, вреди поновити, учинио у наше име, а потом и свих других цивилизацијских тековина, онда ће се тај одговор појавити сам од себе – сагледаћемо реалне узроке чињенице да смо још увек ван Европе, којој мислимо да припадамо, схватићемо шта је све то што можемо да урадимо да будемо тамо где сматрамо да треба. А онда ће чланство у Европској унији бити само техничко питање, једно од многих.

(НИН, специјално издање, 28. мај 2011, стр. 3)

Биљана Србљановић: Код тече на селу

Не знам шта да мислим. Ако човек изгледа као Младић, има личну карту на име Младић, крије се у кући Младића у којој га посећује рођени син, такође Младић, у чему се састојао надљудски напор да се зликовац лоцира и ухапси? Да се, барем, као Улемек, покрио чаршавом по глави, па пузао по пољани испред авлије, па да разумем. Овако, ставио човек качкет, просто га накривио у симболичном гесту, седи код тече на селу и гаји пчеле. The master of disguise.

И сад, иако сам свесна барем делимичног задовољења правде, ипак и даље не разумем – шта је ову државу, толико дуго, спречавало да лоцира и ухапси криминалца? Не бих да кварим, али ипак, зар нико не осећа понижење, зар се не осећате превареним, дуго година систематски лаганим, као да вас је неко, све ово време, свесно и намерно, вукао за нос? Можда стварно кварим, али не интересује ме радост, хоћу детаље, хоћу целу причу, занима ме одговорност и одговор на најпростија питања – ко је и којим средствима водио ову истрагу, када је Младић лоциран на породичној адреси, колико је мештана у селу све то знало и када је тачно држава одлучила да престане да нас лаже?

"Боље икад, него никад", слажем се. Ако тако поставимо ствари. Али, зашто да ствари

тако постављамо? Ко је у јавност уопште увео могућност да Младић никада не буде ухапшен? Они што су за њим, као, годинама трагали? Они, што никако нису могли да га нађу? Они што нису могли да га виде, од ширита капе? Оне плаве очи, онај поглед крволока, нико није умео да препозна?

Видно је остарио, кажу, па не личи на себе? И ја сам видно остарила, за ових петнаест година, и због тога се могу сматрати срећном, јер за разлику од мене и Ратка Младића, оних готово осам хиљада побијених људи, није имало прилику да стари. Многи међу њима, чак ни да порасту. Јер, да подсетим радосне, међу сребреничким жртвама било је и пет стотина деце, многи од тих дечака убијени су директно метком у потиљак, сви заједно побацани у јаме или у Дрину, да их вода однесе, да им и кости заувек нестану.

Све наше власти за ово знају годинама, али им то ипак није било довољно за "стицање политичке климе" – да позвоне на течина врата и ногама у гузицу истерају бедника. Сад се "клима стекла" (јер клима се и иначе, што је опште познато – стиче), па је, у сусрет ничим изазваним и неправедним изборима, Борис Тадић одлучио да прода породичну сребрнину. Ми смо мислили да је Телеком, а кад оно, то је само једна сеоска адреса, на домак престонице, и наочиглед свих.

Радујем се, није да није. Примам и честитке што пљуште из иностранства. А што да их и не примам? То што ништа нисам урадила, не мења ствар. Ево, и председник их прима. А, урадио је – тачно шта?

ПС: Сећате се оног плавокосог детета, што га, на једном од безброј пута поновљених снимака, "генерал" милује по глави? Годинама председникови људи приватно тврде да му је лобања нађена само неколико стотина метара даље. Кладим се да ће сада, по први пут, о томе да проговоре и јавно, да запечате исправност председничке одлуке. Исплатиће се њима свака, па и та глава.

(Пешчаник, 27. 5. 2011)